El Zorab

Νίκος Κουφόπουλος

Την μια Κυριακή, μια… κουβέντα στη Βαβυλωνία.
Την άλλη έμμετρα σχόλια… σοβαρά και αστεία.

Φιλοι μου για να ειμαι μαζι σας εντελως ειλικρινής,
η εμπνευση… εφυγε αυτές τις μερες. (Μηπως την ειδε κανεις;).
Τελος παντων, αν εχεις όμως φιλους καλους,
«καθαριζεις» με ολους τους καιρους.
Σπουδαιο ποιημα εχω για εσας. Σε μεταφραση εξαιρετικη,
του Σκυφτουλη Θοδωρη,
του Μητσου και της Μονικας, παιδι.
Πριν δεκα χρονια μου το ειχε δωσει,
και να που ηρθε η στιγμη για να με… σωσει.
Το έγραψε το χιλια οκτακοσια ενενηντα τρια
ο ρουμανος ποιητης Γκεόργκε Κοσμπούκ, μια νυχτα κρυα.

Κειμενο δεν ειχα ετοιμασει για τη Βαβυλωνια.
Και ηταν Σαββατο, ξημερωνε Κυριακη. Νυχτα. Η ωρα μια.
Ανοιξα τρομαγμενος τα κομπιουτερ, τα χαρτια μου,
και ο Ελ Ζοραμπ, βρεθηκε μπροστα μου.
Ειπα στον εαυτο μου, πρεπει να ειμαι ανθρωπος πολύ καλος,
για να με βοηθαει ετσι ο θεος. Δεν εξηγείται αλλιως.
Σας το παραδιδω λοιπον.
Από μενα, γεια προς το παρον:

El Zorab

Στον Πασα ερχεται ενας Αραβας,
με ματια σβηστα, αδυνατη φωνη:

«Ειμαι, Πασα, απο γενια Βεδουίνων,
και απο το Babel-Manteb ερχομαι
να πουλησω τον Ελ Ζοραμπ.
Ολοι οι Αραβες ανασηκωνονται απο τη θεση τους
να δουν το χαλιναρι οταν του φοραω.

Το σταματαω αποτομα, το αφηνω ελευθερο.
Το αγαπαω σαν τα ματια της κεφαλης μου.
Και δεν θα το εδινα ουτε νεκρος.

Μα τρια παιδια πεθαινουν της πείνας!
Στεγνος ειναι ο ουρανισκος τους
και απο στεναχωρια παρατεταμενη,
της γυναικας μου το γαλα, στερεψε.

Οι δικοι μου Πασα, ολοι χαμενοι είναι.
Ενα καλο κανε, γιατι μπορεις.
Δωσ΄μου λεφτα για το αλογο! Ειμαι φτωχος!
Δωσ΄μου λεφτα! Αν το βρισκεις της αρεσκειας σου.
Δωσ΄μου μονο οσο υπολογιζεις!».

Αυτος το παρακολουθει να περπαταει.
Σε βημα βιαστικο και βημα ρυθμικο.
Και τα μεγαλα ματια του Πασα αναβουν,
το μαυρο μουσι του χαιδευωντας.
Μουγγος μενει, αδειος απο ψυχη…

-«Χιλια τεχίνια, δεχεσαι;»

-«Ω, Πασα, τι γενναιοδωρος που εισαι!
Πιο πολυ απο οσο θα μπορουσα να ονειρευτω.
Να σου ξεπληρωσει ο θεος
ετσι οπως μου πληρωνεις!».

Ο Αραβας παιρνει με τα ματια γεματα
απο γελιο, τα χιλια τεχίνια.
Απο τωρα… Απο τωρα αυτοι εχουν γλυτωσει.
Απο τωρα θα ειναι και αυτοι πλουσιοι.
Δεν θα ζητανε στους ξενους.

Δε θα ζουν κατω απο τη σκηνη στον καπνο.
Δε θα ζητιανευουν τα παιδια του στο δρομο
Η γυναικα του θα ειναι χαρουμενη.
Και θα εχει και αυτή κατι τι να δωσει
στους φτωχους απο σημερα.

Αυτος μαζευει τα λεφτα με μανια,
και φευγει, μεθυσμενος απο την πολυ τυχη.
Και τρεχει μαγεμενος απο μια μονο σκεψη.

Ξαφνικα ομως, τρεμοντας,
γυριζει… Μενει ακινητος…

Κοιταζει μια τα λεφτα, χλωμος.
Αμφιταλαντευεται σαν χτυπημενος απο τα κυματα.
Κοιταζει το αλογο.

Με βηματα αργα, με το μετωπο στο στηθος,
πλησιαζει το αλογο.

Αγκαλιαζει το λαιμο του κλαιγοντας.
Και στην σκληρη του χαιτη χωνοντας
τα ηλιοκαμμενα μαγουλα:
«Παιδι λιονταριου»,
αναστεναζει κατηφής. «Ποθε μου.
Εσυ ξερεις οτι εγω σε πουλαω!

Τα παιδια μου δεν θα παιξουν
περισσοτερο με φυλλα στην χαιτη σου.
Δεν θα σε κανουν μπανιο στην πηγη.
Απο τωρα συκα απο τα χερια τους
δεν θα εχουν σε ποιον να δωσουν!

Αυτα δεν θα ξαναβγουν με λαχταρα
να τεντωσουν τα χερια απο το κατωφλι
να τα παρω μαζι μου με τη σειρα!
Δεν θα ξαναβγουν εξω γελωντας
την πορεια μου να ακολουθησουν.

Τα παιδια μου πώς να καλοπιασω;
Στην γυναικα μου τι να πω,
οταν ρωτησει για τον Ελ Ζοραμπ;
θα γελασουν ολοι οι συγγενεις
με τον μεθυσμενο Ben-Ardun.

Raira, εσυ, γυναικα μου.
Τον Ελ Ζοραμπ δεν θα τον δεις ξανα
απο τωρα να σε ακολουθει στο βηματισμο.
Ουτε στα γονατα με μια δικη σου ματια
αυτος θα ξαναπεσει.

Τον Ardun σου, τον Ben-Ardun,
δεν θα τον ξαναδεις να ιππευει πετωντας σαν τρελος
στο κυνηγι ενος γερακιου,
για να σου πετυχει το γερακι στον αερα.
Δεν θα του ξαναευχηθεις καλο δρομο!

Δεν θα χαμογελας οπως χοροπηδαει στον αερα
ο δικος σου Ardun με ρουχα ασπρα.
Και για να νοιωσεις την αφιξη του
απο εδω και περα εσυ δεν θα βαλεις
το αυτι σου στο χωμα!

Αλογο μου! Υπερηφανεια μου…
Απο τωρα δεν θα ξαναδω πώς
με τις οπλες σου γατζωνεις το χωμα,
και την ουρα σου ανεμιζεις στον ανεμο
σαν πεταγμα χελιδονιου!

Ηξερε η ερημος για εμας τους δυο.
Και οι καταιγιδες τρομαζαν απο μας
Και εσυ απο τωρα τινος θα εισαι;
Με ποιον θα περνας μεσα απο ανεμους και βροχες;

Δεν θα μιλανε με εσενα ηρεμα.
θα σε βριζουν ολοι με την σειρα
και θα σε χτυπανε, λαχταρα μου.
Και θα σου φερθουν ασχημα και σκληρα
αφηνοντας σε πεινασμενο!
Και θα σε πανε στον πολεμο.
Να πεθανεις εσυ που εμεις σε μεγαλωσαμε!».

Χωρις άλλο να σκεφτει:
-«Παρε τα λεφτα σου Πασα! Ειμαι φτωχος,

Μα χωρις ομως το αλογο εγω τι να κανω;
Δωσε μου το αλογο πισω!».

Συνοφρυωνεται ο Πασας.
-«Εισαι τρελος; θελεις να βαλω τους γενιτσαρους
να σε δωσουν στα σκυλια;
Ειναι δικο μου το αλογο και μην περιμενεις
δευτερη φορα να σου το πω!».

-«Δικο σου; Αυτος που το μεγαλωσε
αγαπωντας το, ποιος είναι; Εγω ή εσυ;
Τινος την φωνη ακουει αυτος,
που απο μανιασμενο λιονταρι τον εκανε αρνακι;
Δικο σου; Ω, Πασα, οχι.
Δικο μου ειναι! Για το αλογο μου
πιανομαι στα χερια με το θεο.
Εχεις καρδια! Εσυ μπορεις να εχεις
πιο υπακουα και ημερα αλογα.
Εγω ομως, αφεντη;… Εγω;…

Ολο το ελεος σου ζηταω!
Ο Αλλαχ ειναι δικαιος και ο Αλλαχ απο τον ουρανο
θα σκεφτει τι υπαρχει αναμεσα μας.
Γιατι με γδυνεις και με σπαραζεις.
Με πετας στο δρομο να πεθανω.

Και ο κοσμος θα σε καταραστει,
γιατι ειναι καταραμενη η πραξη σου!
θα παω να ζητιανεψω Πασα.
Την δικη σου ομως λυπηση δεν την δεχομαι.
Τι καλο μπορεις εσυ να μου δωσεις;».

Δινει ο Πασας σημα.
-«Να τον γδυσετε
και καλα να τον μαστιγωσετε».

Πηδανε οι ευνουχοι, ερχονται, τον πιανουν.
Γυρναει ο αραβας αναπηδωντας
με ματια παγωμενα…

Ενα γιαταγανι βγαζει βιαστικα,
κι ενα κυμα απο αιμα, κοκκινο κυμα
απο αιμα καυτο ετρεξε,
απο τον ευγενη, με χαιτη λαιμο.

Και το αλογο πεφτει νεκρο.

Μενει ο Πασας μεθυσμενος, με τα ματια λιωμενα.
Τραβιουνται οι απάχηδες μαρμαρωμενοι.
Και ο αραβας στα γονατα φευγατος.
Φυλαει το παγωμενο αιμα στα πεθαμενα ματια.

Γυρναει μετα με ματια τρελου,
και πεταει το ωμο σιδερο απο το χερι:
-«θα σε εκδικηθουν τα παιδια μου!
Και τωρα αν θελεις, σφαξε με,
και πετα με στα σκυλια!».

Υ.Γ. Εδώ Ελεύθερα Εξάρχεια